विजित्य पाण्डुपाञ्चालान् भारद्वाजः प्रतापवान् । स्वं व्यूहं पुनरास्थाय प्रत्यतिष्ठदरिन्दमः ।
नचैनं पाण्डवा युद्धे जेतुमुत्सेहिरे प्रभो ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि द्रोणपराक्रमे द्वाविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १२२ ॥
॥ सञ्जय उवाच॥ ततो दुःशासनो राजन् शैनेयं समुपाद्रवत् । किरन् शरसहस्राणि पर्ज्जन्य इव वृष्टिमान् । ४८३५
स विद्ध्वा सात्यकिं षष्ट्या तथा षोडशभिः शरैः । नाकम्पयत् स्थितं युद्धे मैनाकमिव पर्व्वतं ।
रथव्रातेन महता नानादेशोद्भवेन ह । सर्व्वतो भरतश्रेष्ठो विसृजन् सायकान् बहून् ।
पर्ज्जन्य इव घोषेण नादयन् वै दिशो दश । तमापतन्तमालोक्य सात्यकिः कौरवं रणे ।
अभिद्रुत्य महाबाहुश्छादयामास सायकैः । ते च्छाद्यमाना बाणौघैर्दुःशासनपुरोगमाः ।
प्राद्रवन् समरे भीतास्तव पुत्रस्य पश्यतः । तेषु द्रवत्सु राजेन्द्र पुत्रो दुःशासनस्तव । ४८४०
तस्थौ व्यपेतभीराजन् सात्यकिञ्चार्द्दयच्छरैः । चतुर्भिर्व्वाजिनस्तस्य सारथिञ्च त्रिभिः शरैः ।
सात्यकिञ्च शतेनाजौ विद्ध्वा नादं मुमोच ह । ततः क्रुद्धो महाराज माधवस्तस्य संयुगे ।
रथं सूतं ध्वजं तञ्च चक्रेऽदृश्यमजिह्मगैः । स तु दुःशासनं शूरं सायकैरावृणोद्भृशं ।
मसकं समनुप्राप्तमूर्णनाभिरिवोर्णया । त्वरन्समावृणोद्बाणैर्दुःशासनममित्रजित् ।
दृष्ट्वा दुःशासनं राजा तथा शरशताचितं । त्रिगर्त्तांश्चोदयामास युयुधानरथम्प्रति । ४८४५
तेऽगच्छन् युयुधानस्य समीपं क्रूरकर्म्मणः । त्रिगर्त्तानां त्रिसाहस्रा रथा युद्धविशारदाः ।
ते तु तं रथवंशेन महता पर्य्यवारयन् । स्थिरां कृत्वा मतिं युद्धे भूत्वा संशप्तका मिथः ।
तेषां प्रपततां युद्धे शरवर्षाणि मुञ्चतां । योधान् पञ्चशतान् मुख्यान् अयानीके व्यपोथयत् ।
ते पतन्ति हतास्तूर्णं शिनिप्रवरसायकैः । महामारुतवेगेन भग्ना इव नगाद्रुमाः ।
नागैश्च बहुधाच्छिन्नैर्ध्वजैश्चैव विशाम्पते । हयैश्च कनकापीडैः पतितैस्तत्र मेदिनी । ४८५०
शैनेयशरसङ्घृत्तैः शोणितौघपरिप्लुतैः । अशोभत महाराज किंशुकैरिव पुष्पितैः ।
ते बध्यमानाः समरे युयुधानेन तावकाः । त्रातारं नाध्यगच्छन्त पङ्कमग्ना इव द्विपाः ।
ततस्ते पर्य्यवर्त्तन्त सर्व्वे द्रोणरथम्प्रति । भयात् पतगराजस्य गर्त्तानीव महोरगाः ।
हत्वा पञ्चशतान् योधान् शरैराशीविषोपमैः । प्रायात् स शनकैर्वीरो धनञ्जयरथम्प्रति ।
तं प्रयान्तं नरश्रेष्ठं पुत्रो दुःशासनस्तव । विव्याध नवभिस्तूर्णं शरैः सन्नतपर्व्वभिः । ४८५५
स तु तं प्रतिविव्याध पञ्चभिर्निशितैः शरैः । रुक्मपुङ्खैर्म्महेष्वासो गार्द्धपत्रैरजिह्मगैः ।
सात्यकिं तं महाराज प्रहसन्निव भारत । दुःशासनस्त्रिभिर्व्विद्ध्वा पुनर्व्विव्याध पञ्चभिः ।
शैनेयस्तव पुत्रन्तु हत्वा पञ्चभिराशुगैः । धनुश्चास्य रणे च्छित्वा प्रसमयन्नर्जुनं ययौ ।
ततो दुःशासनः क्रुद्धो वृष्णिवीराय गच्छते । सर्व्वपारशवीं शक्तिं विससर्ज्ज जिघांसया ।
तान्तु शक्तिं तदा घोरां तव पुत्रस्य सात्यकिः । चिच्छेद स तदा राजन् निशितैः कङ्कपत्रिभिः । ४८६०
अथान्यद्धनुरादाय पुत्रस्तव जनेश्वर । सात्यकिञ्च शरैर्व्विद्ध्वा सिंहनादं ननर्द्द ह ।